

‘Onze spelers kunnen doorbreken naar het hoogste niveau in Indonesië’

De oceaan oversteken voor een roeping

JAVA- RONALD LEPEZ (57), OUD HEERENVEEN- EN CAMBUURSPELER LIET ZICH LEIDEN DOOR HET CHRISTELIJK GELOOF EN WERD VOETBALTRAINER OP JAVA. ‘GOD GAF MIJ VERSCHILLENDE TEKENS.’

‘Binnen een jaar tijd in 2006 maakte God ons op verschillende manieren duidelijk dat wij naar Indonesië moesten,’ begint Ronald Lepez, voormalig Heerenveen- en Cambuurspeler zijn verhaal. ‘Dat gebeurde onder andere door een ervaring in de Vrije Baptistengemeente Bethel in Drachten. Er was een andere profetie, iets dat bijna nooit gebeurde in onze kerk. Ik hoorde de tekst van mijn lievelingspsalm 139: “Al ging ik wonen voorbij de verste zee, ook daar zou uw hand mij leiden.” Voorbij de verste zee bleek vanuit Nederland de Indische Oceaan te zijn, met daarnaast het land Indonesië.’

Roots

Indonesië: ‘s Werelds grootste eilandstaat. Tot zijn vijftigste was Ronald nog nooit in het geboorteland van zijn ouders geweest. Hij had niets met het land en de cultuur. Zijn ouders hadden elkaar in Nederland ontmoet, na de onafhankelijkheid van Indonesië in 1948. Ze gingen in Almelo wonen en daar werd Ronald geboren als oudste zoon van drie kinderen. Op zijn vierde ging zijn moeder weg bij zijn vader en kwam Ronald in Heerenveen te wonen. De jonge Ronald kwam in het voetbal terecht en debuteerde op zijn zestiende in het eerste elftal van Heerenveen. Later speelde hij bij Cambuur. Hij stopte echter op zijn 24ste al met voetbal. Voor zijn gevoel werd hij niet op waarde geschat. Ronald ging het onderwijs in en kwam in contact met het geloof. Een buurman leende hem het boek ‘De Planeet die Aarde heette’ van de Amerikaan Hal Lindsey. Het greep hem aan. Hij ontdekte naar eigen zeggen wie Jezus was.

‘Veel kinderen hebben tbc en ze voetballen daar op blote voeten’

Samen met een andere profvoetballer richtte hij in 1986 de organisatie Sports Witnesses op. Het uitgangspunt van de organisatie, sinds 2011 Geloofshelden, is om christelijke topsporters te ondersteunen, hen te bemoedigen in hun geloof en hen te helpen hoe ze hun

geloof handen en voeten kunnen geven in hun sportleven. Hij begeleidde schaatsers als Jacques de Koning en Jan Maarten Heideman en voetballers als Kew Jaliens en Bert Konterman. 'Ik dacht: Dat werk, in combinatie met mijn baan als leraar, doe ik tot mijn pensioen. Maar toen kwam Indonesië in beeld.'

Pas op je voet

In 2007 bezocht hij samen met zijn vrouw Barbara en twee kinderen zijn roots. Op de geboorteplek van zijn vader, het noordelijke gedeelte van Centraal-Java stapten ze uit de trein. Zijn vrouw zei: "Hier zou ik wel kunnen wonen." 'Heel frappant,' blikte Ronald terug. 'Het was niets voor haar om dat te zeggen. En het was daar helemaal niet mooi om te wonen.' Ze ontmoetten de voorganger van de plaatselijke kerk die hulp zocht voor de oprichting van een voetbalschool om zo het niveau van het lokale voetbal te verbeteren. 'Ik stond perplex. Dit was weer een teken van God,' zegt Ronald stellig. 'Voetbal is in Indonesië heel populair. Zowel buiten als in een zaal. In de achterbuurten is de levensstandaard niet hoog. Veel kinderen hebben tbc en ze voetballen daar op blote voeten.' Het raakte Ronald. Bij terugkomst richtte hij stichting Awas Kaki op, wat letterlijk betekent: Pas op je voet, maar ook: Hou je staande! Ronald: 'Het doel is om kansarmen op Java te helpen hun welzijn te verbeteren.'

Vijf jaar wonen Ronald en Barbara nu in Semarang op Java. Inmiddels heeft hij als oranjetrainer een godenstatus, maar ook Barbara, een blonde Friezin, trekt veel

bekijks. 'Ze spreekt de taal inmiddels vloeiend,' lacht Ronald. 'En dat valt op. Mensen willen altijd een praatje met haar maken. Zelf had ik meer moeite met de communicatie, maar het gaat steeds beter.' Nieuwe contacten leggen was in het begin lastig voor Ronald, maar hij richtte meteen voetbalschool Terangs Bangsa (licht van de wereld) op waar ruim tweehonderd kansarme kinderen tussen de zes en zeventien jaar training en begeleiding krijgen. 'Onze spelers kunnen doorbreken naar het hoogste niveau op Indonesië,' zegt Ronald stellig. 'Maar dat heeft tijd nodig. En het is niet onze enige missie.' Met de sport probeert hij nieuwe contacten te leggen met de Indonesiërs. 'Voetbal is de brug die je slaat. Zo proberen we de bevolking, ouders en scholen te helpen.' De voetbalschool is onderdeel van de kerk die de toepasselijke naam 'Holy stadium' draagt. Het is de ontmoetingsruimte van een evangelische gemeenschap die met meer dan 20.000

'Voetbal is de brug die je slaat. Zo proberen we de bevolking, ouders en scholen te helpen'

zielen de grootste christelijke gemeenschap van Java vormt. Op het terrein van de kerk staat ook een basisschool, een school voor voortgezet onderwijs en een ROC waar kinderen van minder bedeelde gezinnen

Barbara en Ronald lepez

onderwijs volgen. Er worden maaltijden uitgedeeld, cursussen gegeven, en toen de vulkaan Kelud twee jaar geleden uitbarstte was een medisch team van de kerk direct aanwezig.

Benefietvoetbalwedstrijden

De voetbalschool organiseert samen met stichting Amurang uit Leeuwarden, eveneens een organisatie die zich inzet voor kansarme kinderen in Indonesië, benefietvoetbalwedstrijden in Fryslân. Met deze projecten halen ze veel geld op. Ronalds en Barbara's kinderen, twee jongens en drie meiden in de leeftijdscategorie van 22 tot 32 jaar wonen in Nederland. 'Dat is zwaar, maar de angst om hun achter te laten was geen reden om thuis te blijven. Ze komen regelmatig op bezoek.' Door het drukke leven in Indonesië denkt Ronald niet vaak aan Fryslân. 'Vier jaar geleden namen we afscheid. Met tranen in mijn ogen zette ik mijn klapschaatsen te koop op internet. Ik ben namelijk dol op schaatsen. Ik reed de Elfstedentocht uit en ik ging wekelijks naar Thialf. De koude winters mis ik dan ook het meest. En de oranjeboek en oude kaas. Gelukkig krijgen we regelmatig bezoek vanuit Nederland.'

TEKST: JULIAN VAN DER VEGT | FOTO'S: PRIVÉBEZIT

